

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Έτος χίλια οκτακόσια κι' ογδοήκοντα οκτώ,
τò Ταμείο μας κλεισμένο και τò χέρι ανοικτό.

Ο Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνη
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου καταβαίνη.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι, — διότι τούς άνέχομαι,
μοναχά 'στάς Έπαρχίας — και 'στό Έξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τó Έλληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκαδώδεκα και μόνο,

για τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηται — δέν θά γίνωνται ποτέ
κι' δσα φύλλα κι' αν κρατῆς — δέν περνῆς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές'ετών φόρων τήν αντίτρα—κι' ο Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.

Δύο του 'Απριλίου,
βρασμός του βασιλείου.

Ποῦντος διακόσια ένα
και ξίφη γυμνωμένα.

Έκστασις του Θεωροῦ
που καθένας άπορεῖ.

(Ο κύριος Θεόδωρος μετά λευκής σινδόνης
εις σκοτεινόν δωματίον λαλεῖ και είναι μόνος.
Πότε κυττάζει κατά γῆς και πότε 'στό ταβάνι,
τριγύρω δέ θυμίαμα καπνίζει και λιβάνι
και κόκκαλα εύρίσκονται και σκελετοὶ μαρτύρων
κι' άνδρείκελα και προτομαί συνομοτῶν άπειρων
και φέρετρα κατάμαυρα και του θανάτου κλίνα
που λές πως Κοιμητήριον ή αΐθουσα του είναι.
Πρός δέ και μία προτομή εύρίσκεται του Στούπη
και μία νεκροκεφαλή μεγάλη του Τρικούπη
και θώρακες και δόρατα και άρματα και ξίφη,
έμπρός του δέ παρέρχονται τυραννοκτόνων στίφη,
καθώς'στόν Μάκβεθ φαίνεται τó φάντασμα του Βάγ-
κου,
ó δέ Λεβίδης μέ μορφήν περνῶ ούραγκουτάγκου.)

Δ.— Σῆς βλέπω...έννας...δύο...τρεις...έννέα...δεκαέξη...
τò αίμα του Προθυπουργού ποταμηδόν ἄς τρέξη...
ἄς φονευθῆ κακὴν κακῶς ó λέων τῆς Νεμέας...
στολίσετε τόν Σύλλογον μέ πορφύρις σημαίας
κι' εις τόν έξώστην γράμματα χαράξετε γριφώδη
και πάντα λίθον άψυχον σηκώσετε 'στό πόδι.

(Ο Θεωροῦς σηκώνεται και μιὰ βροντή τινάζε
και πάλι ξανακάθεται κι' αρχίζει νά φωνάζη.)

Δ.— Έμπρός!..έμπρός!.. ó πόλεμος αρχίζει μέ' όλίγον
κι' εγώ πετῶ μετέωρος τὰς πτέρυγας ανοίγων...
'Από μακρὴν άκούεται ἀλαλαγμός και κρότος
και τόν Λεβίδην έντρομος παρατηρῶ 'στό σκότος...
ώσαν βρυκόλαξ φαίνεται, ώσαν Θανάσης Βάγιας,
γυαλίζουν δέ τὰ μάτια του καθὼς τῆς κουκουβάγιας
και φαίνεται πῶς μελετᾷ τó κούνημα νά κάμη...
ιδού! τò αίμα πλημμυρεῖ και τρέχει σάν ποτάμι,
ó δέ Λεβίδης προχωρῶν
πεζούς και ἵππους και ἵππεις
μέ ξίφος σχίζει τολμηρόν
κι' ως πτέρυξ λάμπει άστραπῆς.

(Ο Θεωροῦς μ' έξαψιν σηκώνεται πολλήν
κι' άρπάζει του Προθυπουργού τήν νεκροκεφαλήν,
έντός δ' εκείνης έξαλλος ζεστήν σουμάδαν χύνει
κι' ως διψασμένη έλαφος μέχρι πυθμένος πίνει.)

Δ.— Νά του Τρικούπη ή κεφαλή μέ βλοσυρόν τó βλέμμα...
μου ρίπτει κατά πρόσωπον πηκτόν και μαῦρον αίμα.
Δέν σέ φοβοῦμαι παντελῶς, Έγγλετικο κεφάλι
και τώρα τῆς σουμάδας μου θά γίγῃς τó μπουκάλι.
'Αλλ' όμως νά κι' ó βασιλεὺς επάνω τῆς γεφύρας
κι' εγώ τόν υποδέχομαι μ' αίματοπέννας χεῖρας
Πλήν τώρα τίς τήν θύραν μου κτυπᾷ, κατεσπασμέ-
[νος:...

ἀ! ὁ Λεβίδης ἔρχεται καὶ εἶναι τρομασμένος...
Τί τρέχει;...

Λ.— Ἀπετύχαμεν...

Λ.— Ἡ γῆ πυρὶ μιχθήτω.

Λ.— Ἐνῶ τὸ κούνημα σχεδὸν περὶ τὸ τέλος ἦτο
καὶ ἐξάρωσαν οἱ μίσθαροι καὶ φαῦλοι ὀλετήρες,
παρὰ τῆς Ρόμβης τὸ στενὸν πυροβολοῦν κλητήρες
καὶ εἰς Ἀθανασόπουλος ἀμέσως πίπτει θῦμα,
τὸ δὲ σπουδαῖον κούνημα ἐστάθη παραζῆμα.

Λ.— ὦ λύσσα!... ὦ ἐκδίκησις!.. καὶ στέκεσθε ἀκόμα;...
τοῦ φονευθέντος μάρτυρος κηδεύσατε τὸ σῶμα
καὶ πάντες εἰς τὸν Σύλλογον σκεφθῆτε κατ' ἰδίαν
καὶ κάμετέ του αὐθωρεὶ πολιτικὴν κηδεῖαν..
Κι' ὁ φονευθεὶς τί ἔκαμνε;

Λ.— Θαρρῶ πῶς ἦτο ράπτης.

Λ.— Κι' ἐγὼ μὲ σαῖς πρὸς χάριν του θά γίνω νεκροθάπτης.

Λ.— Ναί, πρέπει νὰ τὸν θάψωμεν ἀπὸ τοὺς ἄλλους χώρια
καὶ νὰ τὸν σαβανώσωμεν μὲ μύρτα καὶ ἀποφόρια.

Λ.— Χωρὶς καιρὸν νὰ χάνετε σαῖς λέγω νὰ σκεφθῆτε
πῶς πρέπει τοῦτον τὸν νεκρὸν νὰ ἐκμεταλλευθῆτε.
Ἐμπρός, Ἀριστογείτονες, ἔμπρός, τυραννοκτόνοι,
εἰλίσατε τὰ σῶμα του ἐν καθαρῇ σινδόνῃ
καὶ ὑμνήσατέ του ὅλοι σας διὰ τῆς ρητορείας
ὡς μάρτυρα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλευθερίας
καὶ ἐγείρατε Μανσώλιον εἰς τοῦτον δι' ἐράνου
πρὸς πείσμα τοῦ Προθυπουργοῦ, πρὸς πείσμα τοῦ
[τυράννου.

(Ὁ Ροβεσπιέρος μὲ ὀρμὴν ἀναχωρεῖ μεγάλην
καὶ ὁ Θεοδωράκης ἔρχεται εἰς ἔκστασιν καὶ πάλιν.)

Λ.— ὦ σὺν αἵματισταλάκτος σκιά τοῦ φραγκορράπτου,
μὴν πλησιάζῃς πρὸς ἐμέ... μακρὰν μου, μὴ μου ἄπτου.
ὦ θῦμα τοῦ κουνήματος καὶ ἐξάψεως ἀγρίας,
ὦ σφάγιον τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλευθερίας,
ἂν ἦσουν ράπτης ἀφανής, ἀλλ' ὅμως εἰς τὸ μέλλον
θά εἶσαι φῶς ἀνέσπερον καὶ ἄστρον ἀνατέλλον,
θά σὲ κοσμοῦν οἱ ρήτορες μ' ἐπίθετα μυρία,
θά ὀμιλήσῃ διὰ σὲ ἡ νέα ἱστορία,
θά γράψω δὲ ἐπὶ τὸ μάρμαρον τὸ κατηφές καὶ κρῦον
πῶς ἦσουν ἥρωες μυθικός καὶ πρῶτος τῶν ἀνδρείων
καὶ ἐπάνω εἰς τὸν τάφον σου στεφάνους θ' ἀναρτήσω,
ὅποταν δὲ Κυβέρνησιν κληθῶ νὰ σχηματίσω,
ἀμέσως ἐνθυμούμενος τὸ μέγα ὄνομά σου
θά κόψω τὴν βελλάδα μου εἰς τὸ Καταστημά σου.
Πλὴν τί ἀκούω... θόρυβον... μαί! μὲ φωνάζουν ἔξω
καὶ μοῦ ζητοῦν προσφώνησιν... δὲν εἰμπορῶ ν' ἀνθῆξω.
ὦ! τόσους λόγους ἔβγαλε σπουδαίους εἰς ἐξώστας
ὅσους κανεὶς δὲν ἔβγαλε ὡς τώρα τρελλο-Κώστας...
ὦ συμπολίται προσφιλεῖς καὶ τέκνα τῆς ἀνδρείας,
κονσπιρατέρ, ξιφὶ μπαλέρ, βλαστοὶ ἐλευθερίας,
εἰς τῆς πατρίδος τὴν φωνὴν εἰμ' ἕοιμος νὰ τρέξω...

(Πολλὰ φωναὶ σπαρακτικαὶ ἀκούονται ἀπ' ἔξω.)

Λ.— Ἄς θάψωμεν πολιτικῶς τοῦ θύματος τὸ πτώμα.

Φων.— Μὰ δὲν μᾶς δίδουν, ἀρχηγέ, τὸ ἄχραντὸν του σῶμα.

Λ.— Προσφέρετε ἑστὸς συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος χρῆμα
καὶ δι' ἐράνου τάχιστα κηδεύσατε τὸ θῦμα.

Φων.— Ἐδώσαμε, μὰ τίποτε...

Λ.— Πρέπει νὰ γίνῃ τρόπος
νὰ κάμωμεν πολιτικὴν κηδεῖαν ὅπως ὅπως,

διότι οὗτος πρὸ πολλοῦ τοὺς μάρτυρας ἐγράφη...

Φων.— Μᾶς τὸν ἀρνοῦνται, ἀρχηγέ...

Λ.— Παντοῦ μηχανορράφοι!

Ὁρμήσατε εἰς τὸν νεκρὸν μετὰ κραυγῶν καὶ ξύλων
καὶ ἑστὸς ὡς ἡ γραφὴ τὸ θηριῶδες φύλλον
ὅτι ἐνῶ ἐφόνεον τὸ πλῆθος οἱ κλητήρες
καὶ ἀπηνῶς ἐσφάζοντο τοῦ ἔθνους οἱ σωτήρες
ἀπὸ τῆς Ρόμβης τὸ στενὸν καὶ μέχρι τοῦ Μαλέα,
ὁ τύραννος Προθυπουργός παρὰ τὸν βασιλέα
τὸ αἷμα τοῦ πτωχοῦ λαοῦ ἐρρόφα ὅλος μέθη...

Φων.— Ἄλλ' ὅμως ἐπὶ βασιλικὸν τραπέζι παρευρέθη
καὶ ὁ ἀδελφός σας, ἀρχηγέ, ὁ τοῦ Ἀρείου Πάγου
καὶ αὐτὸς τὸ αἷμα ἔπινε μετὰ τοῦ λαοφάγου.

Λ.— ὦ! ἡ παγὶς τῶν προδοτῶν καὶ κατ' αὐτοῦ ἐστράφη
καὶ αὐτὸν τὸν ἐδελέασαν κρυπτοὶ μηχανορράφοι.

Πλὴν δι' αὐτὸ ψυχρότητα μεγάλην θά τοῦ δεῖξω.

καὶ ἂν ξαναπάγῃ ἐπὶ τὴν Αὐλὴν θά τὸν ἀποκηρύξω
καὶ οὔτε θέλω ἀδελφὸν νὰ τὸν γνωρίζω πλέον
ἀφοῦ συναναστρέφεται μετὰ τῶν βασιλέων.

Καὶ νῦν ἂς ματαιώσωμεν τῶν ξένων τὰς πλεκτάνας
καὶ πάντες ἂς δοξάσωμεν μὲ ὕμνους καὶ παιᾶνας
τὸ γένος τῶν φραγκοκραπτῶν ὡς ἄγγελον τῆς νίκης...

(Ἀκούεται χειροκροτῶν ὁ κύριος Λαμπίκης.)

Λ.— Γενέσθω νῦν τὸ κούνημα καὶ ἡ γῆ πυρὶ μιχθήτω...

(Ἀκούοντ' ἔξωθεν φωναὶ «τοῦ πεθαμένου ζήτω.»)

Λ.— Ἀναχωροῦν, ἀναχωροῦν καὶ μὲ ἀφίνουν μόνον
τὰ πλήθη τῶν συνωμοτῶν καὶ τῶν βασιλοκτόνων.

ὦ! μὴ σκιρτᾷς, καρδιά μου καὶ ἀκόμη μὴν ἀνάπτης...

ἰδοὺ! ἰδοὺ!... κηδεύεται ὁ μέγας φραγκορράπτης...

ἀκολουθεῖ τὸ λείψανον πᾶς σθεναρὸς πολίτης...

ἰδοὺ τὰ ἑξαπτέρυγα καὶ ὁ Μητροπολίτης.

ὦ σὺ Ἀθανασόπουλε, τὸ κούνημα συγχώρει

καὶ ἀνάβα εἰς τὰ πρόσια τῆς Γορτυνίας ὄρη

καὶ διατόρως σάλπισε δευτέραν ἀνταρσίαν

δευτέραν ἐπανάστασιν, δευτέραν παρουσίαν,

ἡ δὲ σκιά σου τῶν ἐχθρῶν τοὺς ὕπνους ἂς ταράτῃ

καὶ ἡ χεὶρ σου εἰς τῶν προδοτῶν τοὺς τοίχους ἂς χα-

μνηστηριώδη γράμματα καθὼς ἐκεῖνα ὅπου [ράτῃ

εἰς τὸν Βαλτάσσαρ ἔγραψε χεὶρ ἄγνωστος ἀνθρώπου.

Ἀφήσατε φαντάσματα, τὴν χώραν τῶν κλαυθμώνων

καὶ ἐνώπιόν μου ἔλθετε μετὰ λευκῶν σινδόνων.

Ἰδοὺ ὁ Δούγκαν, βασιλεὺς τῆς παλαιᾶς Σκωτίας,

ὑπὸ τοῦ Μάκβεθ φονευθεὶς διὰ πολλὰς αἰτίας,

ἀλλὰ ἰδοὺ καὶ ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ὁ πρῶτος,

ἰδοὺ καὶ ἄλλοι βασιλεῖς, ἰδοὺ καὶ ὁ Δὸν-Κιχῶτος.

Μέ προσκαλεῖ τὸν ἵππον του, τὴν χεῖρα του μοῦ δίδει,

προσφέρει κράνος εἰς ἐμέ καὶ κοπτερόν λεπίδι

καὶ ἐγὼ εἰς τοῦ ἀλόγου του καθίζω τὰ καπούλια

καὶ τρέχομεν ἐπὶ Ἀνάκτορα μὲ ζήτω καὶ νταούλια.

Ναί! κεραυνὸς τὸν τύραννον Τρικούπην καταφλέγει

καὶ καταπίπτει ἔξαφνα ἡ τοῦ Συλλόγου στέγη.

Τὰ πάντα κλυδωνίζονται εἰς χάσας τρικυμίας...

τὸν Κοντογιάννην κράξατε νὰ ἔλθῃ ἐκ Λαμίας.

Φωνὴν ἀκούω ἀνωθεν, γενναῖοι πατριῶται,

καθὼ ἐκεῖνην τοῦ Μουί, τοῦ εἶχ' ἀκούσει τότε.

Μοῦ δίδουν τὴν Κυβέρνησιν μεγάλου βασιλείου,

μά δλα εἶναι ψέμματα καὶ πρώτη Ἀπριλίου.
 ὄχι, δὲν εἶναι ψέμματα... ἀλήθεια εἶναι δλα...
 Ἀπρίλης εἶναι γύρω μας... ἀκούω πυροβόλα...
 ἰδοὺ! ἰδοὺ!... ἀκούσατε... φωνὴ τοῦ Γεωργίου
 μὲ προσκαλεῖ ὡς Πρόεδρον τοῦ νέου Ὑπουργείου.
 Ἰδοὺ! προβάλλον τηλαγγεῖς αἱ δόξαι μου αἱ πρῶται...
 ὦ Σάντσο Πάγγχα πρόφθασε, βοήθει, Δὸν Κιχῶτε
 καὶ ἀναστάτους κάμετε μαζί μου τὰς Ἀθήνας
 ἱπλόται τῆς οἰκτρᾶς μορφῆς, τῆς λόρδας καὶ τῆς πεί-
 Μὰ ὁ Λεβίδης ἔρχεται καὶ πάλιν ἐσπευσμένως... [νας.
 τί τρέχει;

Λ.— Τρεῖς ἀνάθεμα ἄστῶν προδοτῶν τὸ γένος!
 Ἐνῶ ἐσυνωδεύομεν τὸ λείψανον ἡρέμα
 καὶ ἐλέγαμεν νὰ χύσωμεν τῶν μαρῶν τὸ αἷμα,
 τὸν δὲ νεκρὸν ἀντάξιον παρέστησα τροπαίων,
 ἐκεῖ κοντὰ εἰς τὴν βουλήν εἰς οὐλαμὸς ἱππέων
 ἐσήκωσε τὰ ὄπλα του καὶ ἐστάθη ἴσθην γραμμὴν
 ἵν' ἀποδώσῃ ἴστον νεκρὸν τὴν πρέπουσαν τιμὴν.
 Ἀλλὰ πολλοὶ ἐνόμισαν πῶς θὰ δουλέψῃ ξύλον

καὶ πῶς θὰ πέσουν καθ' ἡμῶν τὰ ὄπλα τῶν βεβήλων
 καὶ τῶβαλαν ἴστα τέσσερα καὶ ὅπου φύγη φύγη
 καὶ ἀπέμειναν ἴστο λείψανον κονσπιρατέρ ὀλίγοι
 καὶ ἐγὼ μὲ γενναιότητα τὸ ἔστριψα μεγάλην
 καὶ οὕτω πως τὸ κούνημα ἐματαιώθη πάλιν.

Λ.— ὦ λύσσα! ὦ ἐκδίκησις! ὦ οὐλαμὲ ἱππέων!...
 ἔνθεν κάκειθεν φέρομαι κτυπῶν καὶ παραπαίων...
 τὸ βῆμα πρὸς τὴν ἄβυσσον ἀπεγνωσμένως τρέπω
 καὶ τὸν Ἀθανασόπουλον ἐνώπιόν μου βλέπω.
 Ἰδοὺ! ψαλλίδια κοπτερά καὶ ρούχα εἰς τὸ ράφι...
 μακρὰν Ἀθανασόπουλε, μακρὰν μηχανορράφοι.
 Ἰλιγγιῶ, παραφρονῶ, δὲν ξέρω τί νὰ κάμω...
 ὦ Δὸν-Κιχῶτε πιάσε με προτοῦ νὰ πέσω χάμω.

(Ὁ κύριος Θεόδωρος τὰ χέρια του τεντόνει
 καὶ ἀπλόνεται φαρδὺς πλατὺς μὲ τὸ μακρὸν σεντόνι,
 ὁ δὲ Λεβίδης ἔντρομος κρατεῖ τὸν Δεληγιάννη,
 ἐνῶ μακρόθεν ὁ Ζωρζῆς Δρομοκαίτης φθάνει.)